

Mihail Gălățanu
ROMÂNIA APROXIMATIVĂ

Redactor de carte:
Nicolae Tzone

Ilustrația copertei: Makovei, art digital
Fotografia autorului: Octavian Tibăr

© Editura Vinea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale

Gălățanu, Mihail
România aproximativă / Mihail Gălățanu
- București: Ed. Vinea, 2011

ISBN 978-973-698-322-1

821.135.1-1

Mihail Gălățanu

România aproximativă

EDITURA VINEA
BUCUREȘTI 2011

PATRIA MEA E O DULCEAȚĂ PE MÂINI

Patria mea e o dulceață pe mâini
cu toții ne murdărim de ea
dăm și pe haine
devine lipicioasă
pînă la taine

vin muștele și ne bîzîie
albinele și ne bîzîie

Patria se ia cu greu sau
nu se mai ia
se mai întîmplă
se poate întîmpla oricui

pare evadată dintr-o chesea uitată, deschisă
volatilizată
noi ne lingem degetele după ea
ca după o minune
și, la urmă, coborîm printre cutume

Patria se ia cu greu
sau nu se mai ia
deloc
din viața mea
se întîmplă
se mai întîmplă
se poate întîmpla absolut oricui
uite așa:)

ȚARĂ UNDE ȚIGĂNIA

Țară unde țigănia, nu țiganul, e rege.
Țară de fotbaliști
și de soții de fotbaliști
de maneliști
și de tabloizi
anabolizanți
și de sugători de pixuri de maneliști și de tabloizi

Țară de antrenori
de țîțidumitrii
de belalii
și de giovanibecalii
de dinuvămuitori la borcan
și de cristiborceaniști
de cumetrii
de şuți fițe caralii
și de ibovnice sulememenite de şuți și de caralii

Țară unde țigănia, nu țiganul, e rege.
Țara lu' folclorucontraatacă, țară
de andreibănici și nicoletelucii
de simpatizanți ai lui vadim
țară care îți întoarce stomacul pe dos
și îți îndeasă dosul în stomac.
Țară unde se poate cu mult talent mult muri
unde e o meserie să poți rămîne, așa, deodată, rece.

Țară unde țigănia, nu țiganul, e rege.

TE APĂR ȘI TE PENETREZ, PATRIA MEA

Te apăr și te cânt, Patria mea. Te penetrez.

Pînă la ultima consecință.

Te iubesc la disperare – și pînă la uitare de sine. Îmi fac felul în tine. Fac tot ce vrea mușchii mei în pat cu tine. Îmi spun unii că nu ești prea sfîntă. Ba io cred că ești și-așa. La mine ești sfîntă sau nu. Da' nu pot să nu-ți reproșez apucăturile tale. Năravurile. Ancestrale. Te apăr și te giugiulesc. Mă bucur de nuri tăi. De virginitatea ta. Pentru mine, ești o zîină.

Chiar și așa cum stai, goală,

acum

rezemată de trupul meu,

într-o rîină.

PATRIA MEA E CADAVRELE CARE PUTREZESC

Patria mea e cadavrele care putrezesc
în păduri
se stratifică
se mumifică
în oase de mucenici
în sfinte moaște

Patria mea putrezește continuu
treptat
diafan
incredibil de natural
în fiecare zi la ora cinci fix trecute puțin
la proteve

Patria mea e cadavrele tinere
nefericite
deopotrivă de oameni și animale
la marginea câmpiilor
împreună cu dropiile
popândăi
nevăstuicile
rozătoarele, în general
în liziere
în luminișuri
& poienițe
cu albăstrele
și suave dumițițe

cadavre tinere
reavene
care devin mereu și mereu și irevocabil patria mea
„patria mea”
sol afînat
sol-sol
și sol-aer

Patria mea e un nesfîrșit proces
de putrefacție
și refracție
în bălți pline de lintiță
morților deasupra ținută cununiță

și de abjecție
precum și de grație

*

Patria mea e toate acestea
și ceva în plus:
puls lîngă puls.
Libație.

ROMÂNIA APROXIMATIVĂ

Cam așa, cam așa
e România mea. O Românie aproximativă.
În continuă mișcare. Care își taie venele,
care se aruncă de la etaj, care apare la știrile de la ora cinci.
La cronica neagră. Care străbate tunelul oranj.
Care a învățat că Raiul e în supermarket.
„Am colindat toate zărilor,
zice maneaua populară,
am văzut Roma & Parisu’,
da’ tot acasă-i Paradisu’.”

România mea
face Germania
pentru machinete la mîna a doua. Și la orice mîină.
Iese biznîs (bun) din asta.
Despre asta trebe să scriem. Despre România adevărată.
Despre România prezentă. „Și prevăz
prin seculi
a ta înălțare.” – zice Poetul. Și dreptate
are.
Mare.

România aproximativă
se aruncă sub roți.
Sub șine de metrou.
Pune capu’ pe linia ferată.

Iubește de-i sar plămîinii
Și rărunchii.
Rărunchii în locul plămînilor.
Pînă își schimbă alcătuirea dumnezeiască.

2.

România adevărată
e doar un pumn de oase
zdrumicate-n pămînturi,
stropite, la mormînt,
de un sobor de preoți
cu-o butelcă de vin și firmituri de pască.

Trăiască! Trăiască! Trăiască!
Și înflorească!

România-zombie, România
Funambulească.
România mea. România
Livrească.
România negustorească. Eternă. Da, aia care face Turcia.
Care muncește-n construcții, în Grecia.
În Italia. România sobornicească. Mînăstirească.
Una apostolească.
Biserică.
România cu clop, România cu bască.
E plină de spermă și metafizică.
Pardon, de clitoris. Românilor le vor trebui 20 de ani
pentru democrație. Închis citat. Predicții. România celestă.
Scrie pe noi ca pe cimitir:
gloria pămîntească,
fericirea cerească.

România care se mută-n fiecare zi, câte puțin, la Bellu.
Voioasă, eternă, fascinantă,
Firească.

O sticlă de vin, pentru fiecare, pentru fiecare dintre voi,
un pumn de țărână
Și, poate, încă un pumn de pască.

3.

(Transmisiune în direct)

Da, România aproximativă. România jumătăților de măsură.
România din gură
În gură. România, cu jumătate de gură.
România care aburcă sarici în spate. Munți de sare
în spinare. Dar ce zic io, nu munți, ci ocne întregi.

România transmisă în direct, minut cu minut, secundă
cu secundă. România livrată la Ciofliceni, la Rovinari,
în mici gări din Ardeal. România revelată. Sechestrată.
România ascunsă.

*

De-așa vremi se-nvredniciră hronicarii și rapsozii.
Dormind în lucernă & șezînd în bozii.
Și vorbind în dodii. Veacul nostru îl beliră
săltimbancii.
și aprozii.
Înecat în zațul prozii.

O cafea zgrumțuroasă e țara mea.

Ce-ți doresc io ție, dulce Românie,
în care-și lasă politicienii
dîra lor zilnică de onanie.
Obligatorie.
Bala lor de melc,
Încleștată pe gură.
În pelteaua lor. Peste prospețimea vieții,
ei răstoarnă o haldă de zgură. O răs-
tălmăcesc. Și așază,
în locul Ierusalimului ceresc,
Ierusalimul lor, pămîntesc.
Pîngăresc.
Pingelesc.

4.

(Doldora de vise)

Cu aproximație. România care nu se împarte
exact
tuturor. Care dă cu rest. România inegală, dar
doldora de vise, dîrdorind de idealuri. Întotdeauna,
cînd a fost nevoie, neamul nostru și-a găsit călăuzitorul.
Hărăzit. Beau suc, mănînc saramură, joc tenis cu piciorul.

România se vede într-un glob miraculos. Într-un glob
fermecat. În care globul își contemplă odorul. Deformat.
În care se reflectă. Într-o altă
lume. Într-o Românie
aproape perfectă.
Așa îi pot profeți – eu – viitorul.

5.

(Cum e România mea?)

Cum e România mea? Cît e, din ea, Europa -
și cît a rămas și va rămîne România mea?

România mea, pe care am trăit-o din tinerețurile mele
și pînă la adînci voluptăți. Pline de otavă,
în care ne-am tăvălit, în bucovina, sus, la un schit. Era așa,
cam brumă pe case, brumă pe oase. Țin minte și acum, era
1984, era septembrie, era ultima zi. Și început de octombrie.
La Stupca stăteam în iarbă, răvășit. Și, în fîn, mă dădeam
de-a dura. De-a iubirea, de-a ura. Pînă mai jos, de sub deal.
Deasupra, plutea,
în tot locul,
balada.

Ca Albă-ca-Zăpada.

Cu două sute de ani mai devreme

- sau cu două sute de ani mai tîrziu (și mai contează?) -
ca flori pe o bundă, irizau stele pe ilicul cerului, pustiu.

Eram tînăr prin toți porii, pînă departe. Eram tînăr prin otavă.

Viața mea intra în Rai. Moartea mea

se dăduse deoparte. Moartea mea intra în moarte clinică.

Moartea mea

intrase, deja, în moarte.

România plină de otravă.

6.

(Urme)

Cine îmi ești tu, Românie rătăcitoare? Românie emigrantă?
Românie, cu traista în băț? Românie extrasistolică.
Extravagantă. Colantă. Care se aplică pe tot ce facem. Volantă.
Ca o etichetă. Unde e țara mea? Unde aș putea să o găesc
mai adânc? În schituri? În piețele publice? În iarmaroace?
În tribunale? În pînăi? În țintirime? În zama de perișoare,
în tusalma, în tusculum, în ciorba de potroace?
Cît de adânc trebuie să sap, ca să dau de România?
Dincolo de obiceiuri și cutume, dincolo de poncife și clișee,
România mea se sedimentează. Și lasă urme. Urme în suflet.
Acolo aș putea să o găesc cu prospețime.
În tot ce iubește, dragostea (mea) lasă urme.

7.

(Aproximarea României. Împotriva mitului)

Trebuie să am ochi buni ca să te zăresc.
Trebuie să am ochi buni ca să te înțeleg.
Și trebuie să am inimă bună,
inimă bună și duioasă,
ca să mă răsădesc în tine.
Atît de limpede ca apa cristalină din izvoare,
zice clișeul.
De ce trebuie să te ascunzi mereu în convenții?
În rituri oraculare?
De ce trebuie mereu să mergem pînă la mit? Atît de mult
realitatea ne repugnă oare? Nu te putem trăi în mod direct,
nemijlocit, cum ar spune filozoful?

Avem nevoie de noi proptele? Noi, avem nevoie de proptele?
Tot timpul, de repere? Trebuie să verificăm istoria
la fiecare pas?
Și ea, istoria, atât de rar poate fi cunoscută?
Și numai, și numai
secvențial?

8.

Istoria care (nu) poate fi cunoscută

Istoria, cel mai des, e un trucaj. Un sevrăj. Un viol. Un cupaj.
În ea pîlpîie, doar din cînd în cînd, adevărul. Dincolo
de frica, futu-i, să nu mai vorbim, că o cam scriu
învingătorii. O scriu și învinșii, cu lacrimi. Și nu lacrimile
oricui, ci tocmai cu lacrimile lor. Istoria e un film vechi
și prost. Cu pelicula cam ferfenițuită pe la colțuri –
și care nu ne învață mare lucru. Repetabilă. Sau nu.
Istoria e un triș, un mare triș. Trebuie să o negăm,
să o nimicim, ca să o mai putem iubi
cît de cît. Istoria e doar ce vedem.
Mici vecinătăți de timp, apropiate.
Pe care le-am trăit noi, noi înșine. Niște ciurucuri,
pe care le-am muls de vlaga clipei și, asemeni
periei,
pieptenului
și oglinzii,
le-am aruncat
în spate.

9.

Limba mea dă se te lingă. aventura de a fi român

Încerc, în fiecare zi, să înțeleg mai mult din tine, Românie,
România mea.

În fiecare zi, o fărîmă în plus. O țandră. O țandră de țară.

Un boț suplimentar. Un boț cucerit. Te cuceresc,

palmă cu palmă. Cu înțelegea mea.

Trăiesc aventura de a fi român.

Brînză și ceapă, pită și slană. Țuică. Palincă. Paiantă. Plăvană.

Sînt o pălălaie de tine, care n-are

cum să se stingă.

Sunt o limbă dulce, uriașă, de ogar,

pe o dîră de praf de pușcă,

țara mea,

iar limba mea,

beteagă,

dă să te lingă.

EȘTI PARTE A DUMNEZEULUI MEU

(În fiecare zi te arăți tot mai mult cunoașterii mele)

În fiecare zi te arăți tot mai mult cunoașterii mele.
În aceste vremuri atipice. Vremuri rebele.

Te decojești din propria ta
obscuritate. Semeni
atît de mult cu o femeie.
Nu orologiul, ci moartea mea
bate.

*

Viața mea ticăie. Susură, fericită,
la simultan,
la sînul tău,
atoateîncăpătoreo,
parte a Atoatestăpînitorului.

În fiecare zi te arăți tot mai mult
bucuriei mele,
extazului meu. Faci, din mine, un semizeu.

Ești parte a Dumnezeului meu. Așa cum sîntem toți.
Ești minunea. Și ești Duhul Sfînt
fîlfîind printre sacerdoți.

AM APROXIMAT ROMÂNIA CU FIECARE ZI A VIETII MELE

Am aproximat România cu fiecare zi a vieții mele.
Cu fiecare ceas. Cu fiecare clipă.
Am vrut să văd câtă Românie
Încape în mine,
câtă Românie plutește în sufletul meu,
câtă poate ieși la suprafață.

Și dacă un iceberg ești tu, Românie,
de ce vrei să înghețăm o dată cu tine?

Dar chiar și un iceberg dacă ai fi,
tot nu ești fără speranță.

Aș putea trăi fericit pe acest întins pat pustiu
de apă dulce
peste care plutește doar umbra duhului Hiperboreei.
Peste care vin să locuiască numai legendele lui Thor,
zeități speriate, străine,
spre care nu ne-am îndreptat privirile.

Pustiu de gheață a ajuns numai inima noastră.
o vrajă a împietrit-o
dar mai sunt mii de inimi, zeci de mii de inimi,
sute de mii de inimi, milioane de inimi care te iubesc
ca pă amoc, la disperare, ca și leul în turbare,
sub umbra morții, ce se-ntinde,
tot mai mare și mai mare.

Te iubim aproape necondiționat de oricum,
ca pe punga cu lozuri,
ca pe butelie
uzina dacia pitești, de fapt, colibași, rectific,
rectific din mers,
sofia vicoveanca
nadia comaneci
gheorghe hagi
viorica viscopoleanu.

Toți am aruncat discul undeva, am scuipat cu năduf,
am scuipat cu ardoare,
am scuipat în sân,
am scuipat în oglindă,
am scuipat în legendă,
am scuipat în și în de
la picioare.

Am scuipat de pe noi și ne-am mînjit cu scuipat.
Ne-a fost rușine de noi
și că existăm ca nație.
Trebuie, însă, ca să ai, totuși, noblețe, multă noblețe,
ca să te poți scuipa pe tine
ne-am contorsionat în flăcările iadului propriului nostru dispreț,
am negat totul
am rupt în surcele toată mîndria noastră,
ca să ne întoarcem și să te putem pune, soare, la loc,
sub bolta albastră.
Adînc. Adînc și vîrtos,
în inima noastră.

AM FOST SINCER CU TINE

Ce-mi mai rămîne să-ți doresc, patria mea,
Decît un singur lucru:
Să te iubesc, cît mai mult? Am fost sincer.

Am fost sincer cu tine,
întotdeauna sincer cu tine,
cu orice preț,
labișian
și asta m-a costat.
Puteam să dorm la secție, în miros rînced de conserve de pește,
învelit cu ziare mai vechi, din care nu poți citi nimica.

Ți-am spus adevărul
și adevărul m-a urmărit peste tot
atît de peste tot încît pretutindeni

Adevărul dogorește rău
mai rău decît cea mai frumoasă minciună.
Chiar de-ai fi Gerilă, în cuptorul adevărului tău tot asuzi un pic.
Unii m-au urît pentru asta.
Ei nu înțeleg că eu îi iubesc tocmai pentru că mă urăsc
pentru asta.

Pentru mine chestia asta cu patria a fost un lucru pentru care
merită cu adevărat ca să mori
nu să fii ambasador la paris
nu neapărat să fii ambasador la paris
nu neaparat să mori ambasador la paris.

Pentru mine chestia asta cu patria a
fost un lucru pentru care poți să crapi,
chiar dacă ai altceva mai bun de făcut.

Pe moment.

Altceva cu mult mai bun de făcut.

Să iubești femei pînă leșină sub tine
și să iubești sticle de vodcă pînă își dau demisia
să smîlgîlești poeme pînă îți pocnesc creierii
ca niște plămîni ai gîndului
să prinzi pești sau să colinzi lumea nedezipindu-te
de linia incandescentă a ecuatorului

Și, mai ales, dacă toată chestia asta cu moartea,
despre care vorbim, se cam întîmplă în timpul tău liber
de asta cred c-am fost la revoluție
în timpul meu liber
să te molfăi între gingii
să te pot iubi mai bine ca pe o bucată de pîine umedă
ca pe un coltuc de pîine mucigăită
ca pe o bancnotă cu care îți cumperi pîine, țigări, salam și vin,
ultima.

FELUL ÎN CARE TE-AM IUBIT A FOST PROBLEMA MEA

Problema, problema mea
a fost felul în care te-am iubit,
diferența specifică
între iubirea mea și iubirea altora
ori chiar felul meu de a înțelege iubirea.

Cred că ține de neverosimilitatea tinereții.
De neverosimilitatea tinereții trebuie că ține cu siguranță.

Am fost mereu ca-n bancul ăla,
eu te-am iubit sincer, ca pe maimuță.
Viața-i ca-n bancul ăla, întotdeauna e un banc
care să se potrivească.

Dragostea mea a făcut urît,
a dizlocat pavaje și a aruncat cu ele în oamenii de ordine,
s-a revoltat,
a fost rebelă
a scuiat minerii drept în față
a făcut din domnul iliescu o țintă de darts,
din curaj - un stindard,
din vomă, o stelă.
Din iubire, o schelă.

ȘTIU CĂ SUNT MORT CU FIECARE FIBRĂ A MEA

Știu că sînt mort cu fiecare fibră a mea
cu fiecare crîmpei din piele
cu fiecare fărîmă de țesut.

Cu fiecare celulă,
eu cobor în lut.

Dar ceea ce mă mai înveselește puțin este dragostea, așa,
ca un mare monstru ascuns sub stern. Ca un alien gata
oricînd să-mi sfărîme coastele cu puterea lui
și să iasă afară.

Dragostea, care nu știi de unde vine. Torentială. Deplină.
Ca un singur fior electric,
care trece din albină-n albină.

Doar dragostea și numai dragostea
va coborî, în mormînt, după mine,
să mă învie,
să-mi facă mici striiațiuni lise
și line.

Deși pămîntul mă învață, încetul cu-încetul,
numai dragostea mă știe pe mine.

DRAGOSTEA, ÎNAINTE ȘI DUPĂ QUMRAN

Patrie

ești mai adânc împlântată în mine ca vreo venă jugulară
ca orice venă jugulară
care îmi lasă
sângele afară.

Ești mai adânc, mai temeinic înfiptă în mine ca vena jugulară,
cea care unește,
cea care desparte,
cea care urcă
și, mai târziu, cea care (și) coboară.

Ești osia gâtului meu. care unește marea mea roșie cu marea
albastră și amară a sîngelui vînat. acolo unde, dacă mă tai, mor.
Ești poemul meu
de dragoste
coborît în centura scapulară. Ești dragostea care mă colindă
ca viermele pe-o cireășă amară.
Ești
dragostea care mă colindă peste tot ca să mă apropie,
ca să mă ceară, ca să mă facă familiară.

Iubește-mă acum, n-a mai rămas mult timp.
Cuțitul ghilotinei deja coboară.

Peste vena mea, jugulară.

PÎNĂ CÎND AURA LOR EXPLODEAZĂ

Pe patul de moarte, femeile se fac tot mai frumoase
și mai evanescente. iau curbele cu viteze amețitoare.
periculoase. derapează. melancolia lor adoarme ușor.
doar frumusețea lor
rămîne trează.

pe patul de moarte, aura lor începe să strălucească
tot mai tare. ele apar scăldate în aura lor de dimineață. de prînz.
de chindie. de seară. fiecare aură sclipește într-un fel diferit.
fiecare moment al zilei le încadrează. visul meu se bifurcă
și mă sărută. facem dragoste pînă tîrziu.
pînă cînd aura lor explodează.

DESPRE DRAGOSTE ȘI FRUMUSEȚE

Despre frumusețe și dragoste se scrie numai pe patul de moarte. despre frumusețe și dragoste și mîntuire. toate femeile pe care le-am iubit concură la mîntuirea mea. Coboară în ea. fiecare pat de dragoste al meu a fost patul de moarte. am murit cîte puțin, cu miros de praf de pușcă, în fiecare femeie. am murit o enclavă mică de spermă. am murit cu multă sudoare. sau puțină. am murit pînă la lacrimi. acum, doamne, ai îndurare. am murit pînă la splină.

am murit fiecare foaie velină.

AI ÎNCERCAT SĂ-ȚI PEȚEȘTI VREODATĂ MOARTEA?

ai încercat să-ți pețești, vreodată, moartea? și cum ar fi?
cum ar fi dacă ea pune botul? cum ar merge mai bine? cu flori,
șampanie? cu bomboane de ciocolată. cu prăjituri. cu fondante.
chiar așa, s-ar lăsa ea, Coana Moarte, Ditamai Moartea, Conița,
Neînsurata, Doamna Regulă, momită? ea, neîndurătoarea. ea,
inimă nemiloasă? sau, cum zicem noi,ăștia, melodramaticii:
inimă de câine. dar să aibă, cățelușa mea dragă, o inimioară de
patruped, cel mai bun prieten al omului? să fie, chiar ea, cel
mai bun prieten al bărbatului viril, în floarea vieții?
în puterea vârstei?

*

Domnișoară Moarte, vrei să te căsătorești cu mine? sînt discret,
elegant... de bunăvoie și nesilită de nimeni, la o adică, m-ai lua
de bărbat? Cine are ceva de spus, acum să spună! am putea,
oare, chiar să ne și potrivim? Disperat, am strigat către tine:
dacă nu mă iubești, fă, Moarte, să nu te însori cu mine! și,
oricum, după nuntă, au să ne pună-n mormînt. și, oricum,
după nuntă,
am să rămîn singur cu tine

FACULTATEA DE MOARTE PLASTICE

La facultatea de moarte plastice, trebuie să o faci pe mortul.
Zic unii că, de fapt, mai corect ar fi să spun, facultatea
de moarte plastică. Dar parcă mai poate cine să-i știe,
să-i înțeleagă și pe ăștia, cu moarte lor, cu țîțe cu vinete gurgui,
filologii neamului?

Și trebuie să o faci pe mortul cum știi tu, cum știi tu mai bine,
căci, pasămite, se dau note.

Ca mortul în popușoi.

Ca o sperietoare.

Ca mortul eminescian, la margine de ape.

Mort, adică să trăiești cu moartea în fiecare zi. Mort.
Să-i mîngîi sîinii – și să îi odrăslești copii.

Pe patul de moarte, ai vederea mai bună.

Toate lucrurile se văd mai bine. Toate culorile, mai vii.

Moartea își pune dresurile negre și mulate pe corp, strînse
pe coapse, pe picioarele ei nurlii. Vrea să fie, cu tot dinadinsul,
ispititoare. Trupeșă. Vrea să-mi lase așa, la preludiu,
ca niște fondante sub piele,
mici echimoze vineții.

Mulajul inconfundabil, etern-inconfundabil,

Al dinților ei, viorii.

Măi, moarte, ce, tu mă crezi nebun?

Nu știi că, dacă le-ar vedea, nici o altă femeie
în patul ei, nu m-ar mai primi?

ROMÂNIA APROXIMATIVĂ (II)

România aproximativă. Cea care se vede printr-o ogivă.
O Românie care s-a făcut
din biserică
o crîsmă de cartier,
apoi un tripou, o sală de bingo – și acum așteptăm să se facă,
din nou, biserică. O Românie adormită în pod, printre fînețe.
O Românie generică.

Digresiune. O țară digresivă. Digestivă.
Cu multe veleități gurmande.

România, o zare cu multe zecimale,
ale eroilor noștri.
Ale martirilor Revoluției.
Și io am fost la Revoluție. Am trecut printre gloanțe
care nu s-au îndrăgostit foarte tare de mine. Moartea mea
curge, doar viața mea vine.

*

Singura viață pe care o am nu este veșnică.
Sînt, doar, pururi, îndrăgostit de tine,
ca un sfeșnic naiv
după o dulce-a-luminii-mele-ingenuă sfeșnică.

ROMÂNIA NU BATE ORA EXACTĂ ALERGÎND C-O PENDULĂ ÎN SPINARE

România nu bate niciodată ora exactă.
N-o nimerește. Ne-o lasă nouă, generațiilor viitoare,
plăcerea aceasta. Așa că pe spatele nostru este un ceas,
atîrnă un ditamai orologiu.
Noi trebuie să îl luăm în spate,
să îl aburcăm, să mergem cu el,
să alergăm din ce în ce mai repede, gîfîind,
în timp ce inima noastră repetă
sistole, diastole,
recită, pe de rost,
mantra turbată a colesterolului.
Ceasul ni se cațără în cîrcă,
așa ca o meduză,
ba nu ca o caracatiță
care în sfîrșit ne sugrumă cu brațele orelor,
iar noi cădem,
sfîrșiți,
la picioare.

ORA ROMÂNIEI

A fost România inexactă. La următorul semnal.
Orele sînt foarte înaintate
și neprotocolare.

A fost ora
României teribile
singulare,
nepereche.

A fost ora
României
Oraculare.
Ezoterice.

Ora României adînci
și profunde,
din străfunduri,
din strămoși
de aici,
de niciunde.

(Acum ascultați transmisiunea)

Acum ascultați transmisiuni ale realității
glandulare.
Gata cu orele aproximative.

A fost ora României eterne,
cea veche, sublimă. Ora României metafizice.
Ora României
striate.
septentrionale. Ora României
din piept. Care și-a hăpăit
orele venale.
Limbile, toate, alunecă
înapoi, în ritm,
înspre ora nunților necesare.

România merge de-a bușilea. N-a învățat, încă, să meargă-n
picioare. E un biet copil flagelat de politicieni. Autist.
Care își dorește să nici nu se fi născut. Cu poziția asta,
a politicianilor, nici n-o să meargă, vreodată, în picioare.
N-o să știe cum e să privești dincolo de linia orizontului.
Are jucării scâlciate. România este tristă și proastă.
Proastă și tristă. Condamnată înainte de a se naște. Are botine
scâlciate. Este biciuită, fără motiv, noapte de noapte. Zi de zi.
Altfel, poate ar fi, nativ, un copil inteligent. Da' politica
o omoară. O sufocă. Este călărită de una dintre cele mai
șleampete gloabe de politrucii. Pardon, gloate.
Și dintre cele mai netoate.
Are platfus. Are lujerele tibiilor și gambelor strâmbe.
Are vîsc la icoană.
Are o icoană la care se roagă mereu.
Are un țărnam de mare.
România n-o să meargă, niciodată, în picioare.

AI GRIJĂ SĂ NU

Ai grijă să nu
carecumva
să îți intre Pământul prea adânc
în oase. O să înceapă
să se amestece cu măduva. O să îți coloreze
oasele în negru
ca pe o floare de sepia.

Și nu știu dacă o să-ți placă să se uite
lumea la tine ca la un sobor.
Pardon, sobar.

Tuciuriu-tăciune
o să pari. O să se uite lumea la tine
Ca la o veche magazie de cărbuni
în care cărbunii s-au făcut praf.
Ca la o locomotivă
cu aburi,
veche.
Și nu știu dacă o să-ți placă, nu știu
Deloc dacă o să-ți placă.

*

Ai grijă
să nu fii mai mult pământ,
mai mult pământ decât apă. Pe măsură ce apa iese,
pământul intră.

Și pământul te pălmuiește.
Că, vezi cum e,
Te întâlnești cu unul,
care îți zice:
„Ești cam pământiu la față, frate. Se dă
Pământul la tine.
Din pământ, din iarbă verde, tre' să faci rostu'
de ceva viață.”
Vesel galopînd de dimineață.

Trebuie să chemi viața la tine.
Trebuie să chemi, iarăși, viața la tine.
Trebuie să te, pe tine, chemi la viață.
Și, cine știe,
poate vine.
Poate nu vine...

*

Trage pământul ăsta, trage tare.
Trage tare de tine. Vrea să te ia cu el, să te acopere,
Să te învăluiască el cu aripile lui șfichiuitoare, afîinate,
de bulgări de ape.
Trage pământul, cum trage toate pe lumea asta, așa e,
oi-oi, pe toate le trage la el.

Pământul te sugă. Te absoarbe. Te papă cu buzele
linge. Te papă cu buzele livide,
cu buzele veștede,
cu buze uscate,
cu buze de aer,
cu buze de ape.
Cu buze de flori
și de ierburi uscate.

SĂ NU SE USUCE CARNEA PE TINE

Ai grijă, să nu se usuce
carnea pe tine. Să nu îți schelălăie oasele
ca un câine bătut.
Ca un câine care a turbat umblînd prin lumea asta.
Numai și numai umblînd prin lumea asta.

Ai grijă să nu se chircească zgîrciurile.
Să cadă, de pe ele, chiciuri de-o palmă.
Ai să te miști mai greu. Ai să devii un fel de sfinte moaște,
Nu întotdeauna sfinte.

Să nu se usuce carnea pe tine ca pe-o veche romanță.
Ai grijă, frate, cînd cutele cutelor buzele- ți crapă
și singer
și uger.
ai grijă,
mai ai puțin
și, dacă umbli pe căi neîntinate,
negreșit ai să devii înger.

Ai grijă, frate.

AȘA MI-AM SFINȚIT IO GRĂDINA

Așa mi-am sfințit io grădina. L-am hirotonisit pe cîine,
am ridicat-o la cer pe pisica noastră cea bătrînă.

Pînă și gîndacilor le-a venit rîndul
să fie ridicați în slăvi, o dată cu praful.

Să înalț rîmele la streșini. Și florile din ogradă să fie, și ele,
sfințite. O să fac o cruce din gardul meu, am să ridic un mic
monument al orătăniilor bătăturii mele. Încerc să fac viața mai
frumoasă împrejurul casei mele. Lumea mea se ridică la cer
împreună cu mine. O să ajungem în rai cu castanele, la comun,
împreună cu întreg cartierul. Motiv din care mîncăm și porcul,
ca să îl luăm cu noi, acolo, să îl mutăm din rîmătoare
în sburătoare. Zburătorul!

Și, nu în cele din urmă, șarpele – din tîrîtoare, în țiiitoare.

Și uite-așa începe grădina mea, încet-încet,

Să se învîrtă, treptat,

După soare.

NECROLOG FULGERĂTOR

al învierii. Mihail Gălățanu a înviat de curînd. Nu i-a păsat de nimeni și a înviat, așa, pe stradă. A înviat ca nebunu'. Ca porcu'. A înviat în mijlocul drumului. Fără cea mai mică decență. Fără să solicite intimitate. Fără autorizație. Fără să înștiințeze poliția. Care, deja, îl urmărea de multă vreme. Fără să înștiințeze autoritățile cimitirului. Înviat clandestin. Fraudulos. Scandalos. Înviat împotriva legii. În ciuda firii. Inadmisibil. E un exemplu prost de gestionare al vieții și al morții. Și al iubirii. De pămînt. Inadmisibil. Cum să i se permită, după ce a murit proaspăt, proaspăt să învieze? Ce or să creadă ceilalți morți? Și, mai ales, ce or să facă? Poate or să se apuce, acum, cu toții, să iasă din morminte. Unde am ajunge? Trebuie băgat la loc. Imediat. Trebuie băgat la loc. Imediat! Cu orice preț. Cu aceiași gropari care l-au îngropat defectuos. Și nu și-au făcut bine treaba. Dar unde-ar ajunge natalitatea? Demografia? Dacă toți morții noștri, mai ales morții dragi, ar ieși din morminte, nu ne-ar ajunge geografia. Nici botanica. Nici religia. Nici zoofilia. N-am mai avea loc pe pămînt. Dacă toți morții noștri din dragoste...

*

Mihail Gălățanu a înnebunit. După moarte.
Ce i-a trecut lui prin cap? Că poa' să facă el ce vrea?
Să facă orice-i trece prin cap cu moartea lui,
după ce a făcut orice-i trece prin cap cu viața lui?

Mihail Gălățanu s-a apucat să ne sfideze. Geniul! Dacă e
fericit, e geniu și după moarte. Sau, o dată cu moartea, îi moare
și geniul, așa, ca potența, de exemplu? Îi moare la intrare, cum
se zice? Aici, iacă, nu prea ne dumirim. Aici, noi, polițiștii,
nu prea ne dăm seama. Desigur, Gălățanu a fost un geniu. Aici
nu încapă îndoială.

Dar, se pune întrebarea: a murit geniu?
El, când era bolnav, era geniu?
Când se trăgea la un gard să se pișe, ca omu', și el,
că nu găsești, în țara asta, o privată publică,
atunci când te apucă,
era tot geniu - sau nu?
Și, în ultima fază a vieții, când se cam sclerозase,
era un geniu sau un sclerозat?
Vedeți, la toate aceste întrebări, cu greu nu am putut,
pînă la urmă, găsi nici un răspuns.

RAPORT AL POLIȚIEI

Mihail Gălățanu, geniu încă de la nouăsprezece ani și jumătate
neîmpliniți – sau, de ce nu, chiar de la 16, ba mai devreme,
de la 14 – sau chiar de la opt, când a scris, s-a dovedit ulterior,
prima poezie, dedicată mamei, deci geniu minor, pentru
că era geniu încă de pe când era minor – și, de altfel,
după cum se poate vedea și din poeziile dumisale,

pe care le-am împrumutat de la bibliotecă, în scopul unei lecturi de documentare pe corpul delict, Mihail Gălățanu a fost prins ieri seară, sub formă de geniu urinînd pe stradă
și dorind să facă reclamațiuni publice
că, în țara noastră, Republica România, fostă Republica Socialistă România, adică R.S.R., fostă monarhie, adică Regatul României, fostă cnezat, feudă, pașalîc parțial, fostă în epoca de piatră –
este o penurie cronică de toalete publice.
Tocmai înviase
Era proaspăt înviat
Și asta se vedea pe fața lui
Și asta se vedea pe haine

Afît de proaspăt de recent de înviat încît nu se uscaser pămîntul pe el și stătea ca o clisă
o argilă pentru olari

Înmărmurit înviat
Cam înghețase acolo în mormînt
Și îl cam trecea udul din cauza asta
Și l-am luat imediat
Și l-am dus la secție
Și l-am arestat
i-am citit drepturile
acum se află la noi
îl puteți vedea oricînd în celulă
melancolic nebărbierit îmbrăcat

*

credem că groparii l-au îngropat prea la suprafață
asta e o ipoteză de lucru
și ni se pare cea mai plauzibilă
aveau lopețile tocite hârlețul măcinat de rugină
tîrnacopul ieșit din coadă, ca un ochi din orbite. Ar trebui
să măsurăm groapa. Cu centimetrul. Adîncimea, vreau să zic.
A u făcut niște erori de îngropare. Nu i-au pus, profilactic,
nici un pietroi pe piept. Deși trebuiau să prevadă. Era treaba lor
să prevadă. Cu asta nu-ți dai niciodată seama. Este
imprevizibil. ca natura. V-am spus că-i un scandalagiu
și jumătate. L-a înjurat și pe domnul Liiceanu și pe urmă
și-a cerut iertare. Bineînțeles că domnul Liiceanu, om normal,
nu l-a iertat. Încă. Dar sperăm să îl ierte. O dată și-o dată.
Și, cine mai știe, poate n-o să-l ierte în veci. Dar cine, în locul
lui, l-ar fi iertat? Ce se aștepta nebunul ăsta? După ce l-a
porcăit îngrozitor, acum Liiceanu să-l ierte și să-i zică
„bravo”? Să-l iubească? Nu cumva e prea mult? Ar mai fi putut
sta de vorbă cu el? Ar mai fi putut, cu blîndețe, să-l mai invite,
la o cafea, la editură? Nici gînd! Cam toată lumea se ferea
de el. el zicea, uneori, așa, cînd se-mbăta, că e geniu.
Dar, cine să-l creadă? Ce, geniile-s pe toate drumurile?
Cu duiumul? Un sărman cu duhul.
Și mai ales cu duhul blîndeții.
Și al milosteniei. Un sărac cu duhul său.

Firește că era geniu. Unic. Și la balamuc i-au spus tot așa.
Îl aclamau toți nebunii. Îl admirau. Era un geniu lubric.

DE-O FEMEIE ATÎRNĂ VIAȚA MEA

În fiecare noapte beau cu dmitri
Și el îmi povestește despre cum m-a ucis.

Despre cum el sărută fiecare unghiuță a grușenkăi
Și numește el asta dragoste.

Oi, oi, dmitri, îi spun,
Tare mai ești rus.
Ești rus cu capul.

Tare-ți mai plac
zăpada, iarna, funiile, cîinii, femeile, alcoolul
caii și absolutul.

Și femeia i-un alt fel de-a fi al funiei,
i-un alt nume dat funiei.

Păi, noi, cînd ne spînzurăm,
De obicei ne atîrnăm de-o femeie,
Dmitri, nu-i așa?

Și Serghei a făcut la fel.
Boje moi!
Parcă esenin îl chema?

Boje moi, boje moi!
De-o femeie atîrnă viața mea.

DESPRE FRUMUSEȚE ȘI DRAGOSTE, IARĂȘI

despre frumusețe și dragoste nu scriu eu, scrie viața mea.

scrie nașterea mea.

scriu cu zilele vieții mele.

scriu cu scîncetele mele de copil,

cu radius & cubitus

rupte

căzînd de pe bicicletă la dosiprezece ani

cu leșinurile mele prepuberale

cu nopțile în gardă la fruntariile patriei

la frumusețile patriei

pe fîșia de grăniceri

cu zilele mele la revoluție, cînd era să crap

cu amețitoarele dansuri

ale peștelui

cînd, în baltă, la sulina – și la roșu – dau la crap

despre frumusețe și dragoste nu scriu eu

scrie viața mea

scriu zilele vieții mele

opera mea

CADÎNĂ DE FERENTARI

România mea se uită la showurile lui lazaroff. Cu neveste de fotbaliști și maneliști. Face reiting. Ar face mai mult reiting dacă s-ar întinde cu toate ordurile de pe la benzinării. Toarnă mari subproducții obscene pe la periferii. România mea a ajuns plină ochi de cocalari ai gândirii. De spoi-tingiri ai televiziunii. De găozari ai esenței. De andreimarini și ștefanbănici. Bălăioare. Fustangii. Blonde ai spiritului umblă prin literatura română. România, ea-însăși, a ajuns o cadîună. De Ferentari. Dar ce cadîună! Vezi, bă, Românie, să nu-ți cază iașmacul din mîună!

DACĂ MORI, MORI PENTRU ROMÂNIA

Cine mai moare azi pentru România și/sau în locul ei? Eroii?
Eroii, astăzi, mor
în asalturi lascive. Istoria României este istoria marilor muritori
ai ei. Istoria unui mare mort. Și a marilor, antologicelor morți.
Civile și militare. A Reginei Maria. A lui Ion C. Brătianu.
A lui Corneliu Coposu. A murit, ehei, Ion Creangă. A murit
Eminescu. Iară noi? Noi, epigonii. A murit, deci, Ion Barbu.
A crăpat, pe peron, Nicu Labiș. A băgat în el vodcă Nichita
Stănescu. Morți antologice. Cred că înțelegeți. Și domnul
Mazilescu și-a turnat în venă tărie ca la balamuc. Sînt diverși
prieteni ai noștri care au avut morți elocvente. Convingătoare.
De exemplu, Cristian Popescu. Morți apăsate.
Istoria noastră e ce-am iubit, ce-am murit.
Ce-am strîns în brațe, vorba cîntecului popular.
Și, uneori, am strîns în brațe moartea.
Dac-am murit, am murit pentru România.

*

Bineînțeles că pentru asta am dat ortul popii. Pentru România.
Pentru România mea. Ca pentru culorile unui club preferat.
Clubul la care-am jucat. La care-am jucat viața întreagă.
Fiecare cu detractorii lui.
Pe mine m-au înjurat toți băieții de la peluză.
Mi-au aruncat cu roșii în cap.
Și-au adus omagiul
omagiului meu, cu ouă clocite.

Așa am avut parte
și eu de un monument. Singurul monument
ridicat în timpul vieții mele. Din tampoane de virgine.
Din, de la soldați, obiele.
Din brichetele de pe stadioane.
Din fructe storcite.
Din portocale stricate.
Din săruturi pierdute.
Din orgasme stropșite.
Din vagine zdrobite.
Din balamale desprinse
și din vechi giurgiuvele.

Monumentul vieții mele.

EU NU VREAU SĂ FIU SHAKESPEARE

Eu nu vreau să fiu Shakespeare,
eu vreau să fiu doar un marius lăcătuș al poeziei
un fel de hagi. sau, cine știe,
măcar un fel de ilie dumitrescu
sau de adi ilie.

Să dau gol după gol. Să fiu mingicar. Să proptesc baloanele la
paianjen. Să vină, ca orgasmu', vinclu' după ele.
Visu' meu nu e nicidecum
visu' unei nopți de vară. E un vis în nocturnă. Cu un șut
care să intre-n gol
după ce-a mușcat, puțin, din bară.

Visul meu e să marchez din penalty
După o fază hilară.

*

Visul meu e o partidă monumentală
în ninsoare
în noaptea polară.
Pe un iceberg, sub lumina de reflectoare
din aurora boreală.

Undeva, în antarctica, undeva în kamceatka,
În atlantida mamei ei de viață.
Și să mă aplaude o tribună întregă
de femei cu mustață.

*

Visul meu dintotdeauna, vis de supporter trist
și lasciv, a fost
să epuizez fotbalu'.
să fac tribunele să se unduie,
să facă valuri,
să-și agite mâinile
să bată în tobe și table,
să pocnească băncile de lemn în care stau
cu picioarele lor
asemănătoare cu niște copite
înfuriate de demonismul meciului.

*

Visul meu a fost
să șutez de la mare distanță
cu efect
și mingea să ocolească portarul.

Să fiu idolul melancolic al tribunelor
Un fel de al pacino din ghencea,
Un de niro din giulești.
Un ștefan iordache din „Groapă”. Să pot totul: voleurile,
vinclurile, gloria, tribunele, admiratoarele, femeile cu semințe,
bombele-sexy, cristian tănase, Thanatos. Euthansius. Insulă
tristă și pustie. Din care am primit, de curînd, vești.
Scapă cine poate. Poate cine scapă.

*

Dac-am murit, am murit pentru România: programatic.
Pragmatic. Dogmatic. Charismatic. Am murit din orice.
Aproape din orice. Am
murit din orice poziție
și în orice moment. În chiar ultimul
minut de joc. Mai fericit
și mai plin de noroc. Am murit
împlinit
pentru România.
Nu m-am înfășurat în alt steag,
Niciodată. Iar, când fraților m-oi duce,
de la voi
ș-o fi să mor
pe mormânt
atunci
să-mi puneți
bravul nostru tricolor.

*

Dac-am murit, am murit negreșit pentru România
și din cauza ei
în lipsa unei cauze mai bune,
în absența unui diagnostic mai precis.

Am murit pentru vișinul din curte
pentru vița de vie pe care am luat-o
de la nicu balaci
care, la rîndul lui, a luat-o de la călin petrică mocanu
care, la rîndul lui, nici nu se mai știe bine de unde a luat-o,
cel mai probabil de la valea călugărească, după cîte am auzit.

Am murit pentru un petec de pământ
de la sarica
niculițel
de la măcin
pentru casa de la poienița
încropită dintr-un vechi atelier de olărit
fără lumină electrică
și fără apă

unde
bărbați
bătrâni
dădeau din picioare
la pedală
ca vrăjitoarele pe mături, în întuneric

Am murit pentru cîntecul razant de flex
auzit pînă noaptea tîrziu
în preajma casei mele
unde se construiește altă casă
pentru tineri căsătoriți
deși nu poartă inscripția „just married”
din filme

Am defrișat, ca un idiot patentat, teritorii mai nebănuite
ale poeziei
și am fost gata oricînd să mor pentru asta,
poezia e foarte periculoasă,
repet, toate astea
dîn lipsă
de-o cauză mai bună

MAI AM TIMP

Mai am timp
adică
sper
încă sper
să ajung în Sulina, la zidul
cu cărăbuși
acolo unde în mai
insecte
lepidoptere nebune
se izbesc
de ciment
și pier
își sparg aripile
își fărîmă chitinele
își nimicesc carcasa
își fac zob viața lor personală
de zburătoare

Mai am timp
adică
sper
să mai ajung măcar o dată, o singură dată, în paris
pe boulevard brune apoi
pe boulevard jourdain
61/ soixante et un
apoi pe boulevard barbes
și rochechouart
rue denfert

să îmi aduc aminte
ce defect eram
cum
ne plimbam
din când în când iarna
prin parc montsouris
il y a plein de souris
sau să mănânc o pungă de castane coapte
de meteci les maghrebins
chez chatelet les halles
ca în studenție
la jarul anonim și pierdut al străzilor
la jarul mancurt
jar dulce, corupt
al sans-abriților
& dezmoșteniților de soarte
printre care și eu fac parte

Mai am destul timp să ajung în Madeira
să văd insulele Capului Verde
să revăd Florența
cea dintotdeauna noroasă
& dintotdeauna
însorită
cu pante unde, indiferentă la gloria ei toscană
crește vița de vie
ca o deficiență
ca o anomalie

să bîntui Spania plină de tauromahie
să colind prin Slovenia la Medana
dnevi poezija in Vina
Movia
novia

cu ales mustar lidjia dimkovska
și prietenii mei de acolo
prietenii iubiți
prietenii inițiați
în ale iubirii frățești și depline
prietenii de-o viață viitoare

mai am timp încă să scotocesc
prin arabia nisipurilor atemporale
învolverate de vreme
pînă cînd nisipurile toate, luate de vînt, se vor întoarce
asupra mea
sedimentîndu-se încet, pe cale

2. Lumea pe dos, ca o mînușă

mai am timp pentru toate
nebuniile lumii numai închipuite
în toate chipurile

pentru a mai întoarce
încă o dată
doar o dată
lumea pe dos ca o mînușă

mai am timp să urlu
să umblu răzvrătit
împotriva strîmbei croieli a acestei lumi
în cît o vedem noi cu ochi lumești

mai am timp să ajung în Insula Paștelui
duminică, pe la amiază,

să sorb ceva din plajele carnavalului
de la rio și mai jos la marleth
pe linia țărnelor

Mai am timp să văd Ierusalimul
viețuirii mele crești
și pămîntești
cu Sfîntul Mormînt înăuntru

să iubesc femei nenăscute acum
cînd scriu poemul

în timp ce poemul mă țese pe mine

mă deapănă din giulgiul destrămării mele
în fiecare clipă

Mai am timp să ajung în Coreea de Sud
la prietenul meu jae hoon ryu
să jucăm șah și să mîncăm alge cu susan, uscate și
caracatiță prăjită
la focul sacru al prieteniei
să bem vin spaniol
în franța
sau vin românesc în italia
ca pe o blasfemie îngăduită
resimțită că o blasfemie fratricidă

încă mai văd toate astea, din ce în ce mai slab, ca prin sită.

*

Mai am timp să văd vietnamul
cel ticsit, la trecerile de pietoni, de lanțuri vii,
zornăitoare, de biciclete
și china
să fiu, din nou, la halong, pe la un răsărit de soare
în golful taipanului
pe o barjă plutitoare
pe o goeletă
grațioasă
în care, lângă peșterile subterane, se poate mânca și bea
la patru dimineața
la cinci dimineața

în care inima mea se învăluiește-n lingoare

*

Mai am timp să mai iubesc toate femeile lumii,
femeile mele, pe rînd, femei destinate,
toate iubitele mele, dragele de ele
rupătoarele de paturi
co-rupătoarele de șale

încă o dată și măcar în gând
în amintire
dragele mele iele sfinte odoare
cu pulpe venale, barbore
pe care le-am căftănit potire
pe care le-am cădelnițat cu mirodenia sămînței mele
și le-am socotit îndeajuns vrednice de ea primitoare

Mai am timp să ridic în lumină
ochiul unui animal cu mult mai mare
și pe ele, femeile mele, să le scot din pământul cel mai pământ
să le ivesc din tina cea mai tină.

Mai am timp să le îngîn precum viața cu moartea
iubindu-le în paturi mirabile
împletite din vrejuri cu mătrăgună
mai am timp să le culeg cearcănele în boluri
sau în fructierele cu aromă plină

să încerc să fac din ele un aluat
care să dospească în murmurul leneș al iernilor grele
în care să nu mai ai nici ce mânca nici măcar ce pune pe masă

mai am timp de o singură răsuflare a lor
melodiosă

Mai am timp să sug la țița mamei

Mai am timp să sug la țița mamei. Mai ales că ea urcă de sub
pământ, sparge scoarța, străpunge lumea de dincolo. Mama mea
și-a răsfiat și acum sîinii afară din pământ, să mă pot duce și eu
acum, să mai sug o dată. Să ridic talpa cășii și să cresc, să sorb
laptele ei fierbinte – și să mă întîlnesc cu șarpele casei, șarpele
ceresc. Este un șarpe bun, ce nutrește drumurile – și mă crește.
Mai am timp să sug la sînul mamei mele. El iese drept din
pământ

Și e foaaarte apetisant. Este un sîn proaspăt ca un rîu proaspăt.
Și candid. Ca la prima tinerețe. Aproape ca un sîn de fecioară,
Strivit în nevroză.

E o țiță bună și dulce de oarbă.
Cînd mi-e sete, pământul se-nclină,
Gurii mele să-i dea să soarbă.

ELEGIE LA VERBUL PUTREZIRII

totul putrezește, iubito. chiar și părul, iubito,
e drept că mai greu.
chiar și dinții, se spune, iubito.
privește-mă. sînt
o baltă de minereu.

cine-a spus că sîntem veșnici? ce frumos a mințit
ar fi meritat
premiul nobel
pentru sublim
și delicatețe

chiar și frumusețea putrezește
mai ales frumusețea
ești o bucată de lemn
mai bine ești o piatră
un
pămînt
mai
afînat
mai
senin

eu sînt fiorul telegrafiat de fulger prin bulgării de pămînt
galben, altfel - și loess. sterp. nisipos
tensiunea electrică
eu mă leg întotdeauna la pămînt la nul
se spune că îmi fac împămîntarea

mă scurg în grabă în argilă
din care se fac
ceșcuțe albe fine de porțelan chinezesc
cu desene de flori simple albăstruie

iarna astupă sub zăpadă cadavrele

se
aud
rafale
și rafale de cromozomi
dinspre șoldurile dunitale

sînt un cromozom, sărută, care, te, pe tine.

cromozaoma mea dulce.

ex-

-ercițiu

de gramatică naivă, preșcolară

qu'est ce que nous avons a preparer a la grammaire pour
aujourd'hui

repondez moi rien camarade professeur

alegeți dintre aceste cuvinte cu virgulă între ele
pe cele care exprimă cel mai corect
dragostea

scrisoare, sfeșnic, libidou, pater familias, children, baby-sitter,
pat

iarna cade
zăpada peste cadavre
conservându-le

eu am făcut conservatorul de frig
și cânt
la orga crivățului
tuburi mari din lemn de nea
sunete planturoase
copaci trăsniți
care îți bagă frica în oase
răvășiți de fulger
în orgasmul furtunii
femeile căzînd pe spate în extazul goliciunii
în propria lor goliciune precum într-un mediu cu un alt ciudat
indice de refracție
cu toții sîntem o fracție
unii peste alții
unii sub alții trăind
cu cîmpul alb gol
pleșuvia unui bătrîn descoperit
în fața mortului ce-și duce
propriul său prapure

iarna zăpada oprește putrefacția cadavrelor vii
a felinei domestice călcate de mașini pe carosabil
a cîinilor prematur otrăviți

îi metamorfozează încet
aidoma pe feline
prin lichiefiere

privirea mea
lubrifiază frecarea
dintre aer și stele
și
iarna e o stea pentru florile de gheață
femeile tinere abstinente dragoste

merele ionatane ținute
între geamuri
se usucă
pe șifonier prind
mari pete semilune maronii

putrezesc cuvintele de dragoste
în șoarecii mari amatori de literatură
veche
care citesc romeo și julieta și plîng
și cîntecul lacrimilor le picură-n ureche

într-o zi
unul
mi-a înghițit odiseea

și
coroanele de mirt și de chiparoasă
pe frunțile mirilor înecați
întunecați
ținîndu-se de mîini
în lumea asta, bătrînă și roasă.
pe la colțuri.

totul putrezește, iubito. chiar și părul, e drept
că mai greu
chiar și dinții
privește-mă
sînt o baltă de minereu

TUNELUL TIMPULUI

Pentru prima dată, în Moldova obscură

Pentru întâiași dată, tunelul timpului a apărut undeva, în Moldova obscură, pe la Adjud sau Bîrlad. N-aș risca să greșesc, dacă aș adăuga că și Huși sau Vaslui, sau Botoșani se aflau pe listă.

Prin tunelul timpului te puteai duce, hăt, departe, chiar prin anii șaptezeci sau, cine știe, dacă aveai noroc, poate chiar prin anii șaizeci.

Dar, pentru asta, trebuia să ai parte de-un noroc de-a dreptul porcesc.

Unii spuneau că și poezia e tot cam așa, un soi de tunel al timpului, dar unul mai rudimentar, așa, mai de modă veche.

Puteai să te întorci spre naștere – și să ajungi foarte aproape de ea.

Chiar pe buza nașterii.

Să stai gata să te naști. Aproape-tare

și numa' - numa'.

În Moldova obscură.

Să caști gura, să te holbezi

nițeluș

așa, de curiozitate,

la chinurile facerii ale mamei tale.

Să vezi cât s-a opintit, sărăcuța, să te fete,
ca pe un mînz
cu părul lipit de țeastă. Ca pe
făt-frumos.

Să poți vedea, cu adevărat, lichidul amniotic
curgînd. Să fii
de țița mă-tii flămînd.
Să nu fi priceput,
înainte, nici măcar o singură dată,
laptele cu gura.

Să nici nu știi
ce-i ăla lapte.
ce-i aia coraslă.

Să poți vedea placentă ta
dusă pe apa sîmbetei
și-a timpului în care
Sfînta Miercuri te-a izvodit.

Să stai lîngă mama ta
și să-i ștergi sudoarea cu o broboadă
sau, mai bine,
să i-o sorbi cu limba.
cu limba ta de ied fraged,
mai aspră ca o nuia.

*

Tunelul timpului
nu era decît în prelungirea celor două trompe uterine nelegate
ale unei femei pe care am iubit-o
mai mult în trecutul meu decît al ei

era o trompetă vrăjită
dar veche
de la nicorești
prin care sună
mitu și mitică
de la podoleni
trilul lor vrăjit
tribul lor
dus ca ochii în fundul capului

sculă adusă din germania trompeta asta
și cu care se mîndresc ei foarte
frate
și care ne cîntă
și ne va cînta
și acum
după moarte

*

Tunelul timpului ia ființă numai într-o burtică
mică de femeie
tînără
și încă
foarte îndrăgostită

burta aceea cîntă
dintr-o îndepărtare a vrăjii
dintr-o altă vreme
în care iubeam pe viață

și pe moarte
acolo, înșurubat într-o spirală
pîntecul ei
își cânta cîntecul
major
providențial
dintr-o lumină letală

pubisul ei își căuta ibisul
materie venală

*

Tunelul timpului e doar o văgăună-n care
se ghiftuiește moartea-mi de însingurare

tunelul timpului se înființează
numai într-un trup de iubită. numai acolo
prinde sens
și înfulecă viața asta a mea sbicită
din pîntec roditor.

Aș iubi mai greu.
Aș muri mai ușor.

PE 11 SEPTEMBRIE 2003 A FOST ZIUA MEA

Cînd am împlinit patruzeci de ani, mi-am cheltuit jumătate de zi încercînd să schimb yala. Cu cinci zile înainte, cineva mi-a furat geanta din curtea casei pe care o renovam. Casa mea, curtea mea. Cum am intrat pe poartă, am făcut vreo zece pași. Poarta nu se închidea bine din cauza nisipului deșertat de o basculantă în curte. Nici casa nu era deschisă, pentru că ușa avea o yală veche, de la care aveam o singură cheie. Pe care o dădusem unuia la meseriași. Muncitorii erau, cu toții, pe casă. Și, la un moment dat, mă văzuseră. Îmi făcuseră cu mîna, fiecare. Cu mîna lor care, mai tîrziu, va fi moartă. Spre mîna mea, care, din solidaritate, va crăpa și ea. Eram într-o geacă neagră, de motociclist. Am răspuns printr-o fluturare din mînă. Din mîna mea, care, încă, mai flutura. Erau cam beți de dimineață. Eu eram, din efericire, cît se poate de treaz. Munceau la casa mea mai mult pe masă și casă. În rest, cam beiau tot. Se plîngeau că banii pe care îi dădeam abia le ajungeau de băutură. Nu erau pretențioși. Le plăcea, la fel de mult, vodca, vinul sau berea. Am încercat să fac o nouă cheie de yală la ușa din față. Am trimis pe unul dintre șoferii de la noi de la ziar ca să colinde orașul, în cursele sale – și să-mi facă dublură la cheie. În românia nu găsești ușor dubluri de chei, mai ales dacă yalele-s mai vechi. Aștia de pe la atelierelor de mecanică fină nu-și prea bat capul. Li-e lene sau, cine știe, sînt prea comozi. De aici ni s-a tras totul. De la faptul că n-am avut dublură la cheie. Dacă aș fi avut dublură la cheie, nu mi-ar mai fi dispărut geanta, fiindcă aș fi putut intra și lăsa geanta înăuntru. Dacă n-ar fi fost așa, altfel ar fi fost viața mea. Dacă ar fi fost așa, acest poem s-ar fi schimbat. N-ar fi existat. Dacă n-ar fi fost așa, nici n-aș fi încăput în moartea mea.

DORA & ISADORA

Serghei Esenin și Nichita Stănescu au iubit aceleași femei.
Dora. Sau Isadora. Cu eșarfă. Sau fără. Dansatoare. Sau nu.
Bacantă. Sau nu. Așa că fiecare dintre ei
au fost, pe rînd,
fericiți & nefericiți
în dragoste.
Ambele au fost
femei minunate.
Și mai sunt încă.
Femei
de iubit
pe de rost.
Dora. Isadora.
Adică de două ori
Dora.
Cine-a cunoscut-o pe una
a cunoscut-o
și pe cealaltă. Cine a iubit-o pe una
a iubit-o și pe cealaltă. Amîndouă
l-au iubit pe poet, l-au pipăit
au făcut dragoste de amor de s-au ibovnicit
cu poetul
l-au gingășit și l-au scărmanat de l-au giugiulit
l-au pupăcit
și l-au lipăit pe poet.
Unde mai ești tu, Dora?
Și unde-mi ești,
Isadora?

PATRIA MEA, TU, CEL MAI MULT [ȚI-AI DORI SĂ MĂ VEZI AFÎNAT]

Patria mea, tu, cel mai mult, ți-ai dori să mă vezi
afînat
însă eu mă afînez greu
și în timp

pîna eu devin pămînt
tu devii căpiță

eu mă afînez
încă de la naștere

atunci aș fi deja așezat
n-aș mai da bătăi de cap organelor
de anchetă procuratură poliție

ar ști unde să mă găsească
aș fi deja arestat
gata deținut aș fi
în custodie m-ar ține pămîntul
un pămînt numit România
ai jubila, draga mea, dragostea mea România
dragostea mea pentru tine
ai văzut
produce
întotdeauna
acuzății sublime

PATRIA MEA ESTE CONTRADICTORIE

Patria mea este contradictorie
Patrie mea are sentimente amestecate pentru mine
Este controversată
Și eu sunt controversat, spun cei de la televiziunea
română
televiziunea națională
întrebați de un prieten
nu știu nu sunt convinși că ar fi bine
să mă dea pe post

cel mai puțin amestecat
ești după moarte
dar cine știe oho și acolo amestecat cu pământ
îmbibat de pământ
una cu el

cel mai puțin contradictoriu
ai putea să crezi că ești după moarte
dar și așa te-ai înșela
masiv
grosolan
după moarte încep unii mai abitir să te toace
să arate tuturor că ești și ai fost o nulitate
nu geniu
nicidecum
ai simulat doar

alex stefănescu a spus
grigurcu s-a înșelat
luca pițu a exagerat
manolescu și ulici te-au apărat inutil

e drept, ai avut unele caractéristici
ai fost atins de aripa
clișeului
cum se spune
ai avut doar unele străfulgerări
dar poate mai ales în tinerețe

Patria mea
ești tu obsesia ce mă devoră?
Singurul meu geniu?
singura priință
este tot ce iubesc
este credința mea
în care murmur:
„cred, Doamne,
ajută
necredinței mele!”

TOATE SUNT SFINTE [ÎMI SPUI]

Toate sunt sfinte, îmi spui, Patrie
toate sunt sfinte și de neatins
și eu nici măcar nu vreau să le ating
nu îmi vine
eu vreau doar să rămânem singuri
în mijlocul acestui vacarm
și să vorbim toată noaptea
și să plângem împreună
și să ne iubim
și să vorbim iar
și iar să plângem
și să bem pînă adormim cu capul pe masă
pînă ce atingem groapa marianelor
să luăm toate cîrciumile la rînd
cele care toatele sunt în tine
și încă mai pot să le colind
clătinîndu-mă pe picioare
împleticindu-mă
stînd, din cînd în cînd, la o masă cu un bețiv
și ascultînd adevărul
și ascultînd realitatea

te ascult de fapt pe tine
bețivul e de fapt același vine
pe vine
bea pleacă și revine

eu nu mă clintesc
sau poate el cine știe nu se clintește
din continua sa perindare

Toate sunt sfinte îmi spui, Patrie
și devin, pînă la urmă, pentru sol-îngrășăminte
Toate sunt sfinte, fă, Patrie – îmi spui
și au fost la fel ca și mai înainte

ÎMPOTRIVA POLIȚIEI

* sugeți pixul! *

voi idioților care ați vrut să mă arestați
voi lepădăturilor
care trăiți pe spinarea Patriei
lindini nenorocite
care credeți că Patria e dîra melcului nu cochilia

* sugeți pixul *

ajutorilor de băgători de seamă ai minunii
mucigăiți păn birouri
cocliți la rînd la slănină indulgențe carne de porc

funcționari ai ipocriziei
latifundiari ai abjecției

* sugeți pixul *

voi care i-ați cerut lui ulici adresa mea
de la uniunea scriitorilor
adresa mea este țara
țara asta

pișorcoși ai turpitudinii & corupției
ce puteți ști voi despre Patrie?

Colonelul Roade-Dosare
Agghiotantul Lingău- Blidi-Farfuridi
Maiorul Dos-Libidinos

Generalul Cur-Cufurit
Comisarul Sarma-n Gît
Subsecretarul Bot- Borît
Căpitanul Sculă-Tristă
(ia, de-colea, o batistă)
Mareșalul Puță-Mică
care doarme-n secărică

luați-vă toți secțiile de poliție sub braț și încercați
să zburăți cu ele!

* sugeți pixul! *

canaliilor
pramatiilor
cu tot cu profesorașii ăia de legionarism la mîna a doua
care se nevoiesc departe de hotarele Patriei
s-au tuns în monahism prin ontario
prin canada sau america
deputați tonți cu cap pătrat pe care poți uita liniștit halba de
bere

sugeți pixul
voi mari patrioți
care domiciliați numai pe frunza de arțar
otrepe uricioase
fanfaroni de doi bani
care iubiți Patria numai de la distanță
prin telecomandă
de peste ocean
numai la radio ori prin satelit

cîrpe bicisnice
care vă doare dă România păn contumacie
n-ați putea, ghidușilor, să iubiți România
ceva mai aproape
mai de pe la noi de pe-aici
la noi sunt codri verzi de brad

faceți un close-up
puneți-vă măcar ochelarii-de-putut-cu-Patria-acasă-la-
lăsați oceanul acolo unde e
doar treceți-l
veniți să muriți, imbecililor, pe moșia Scorpiei
și-a Ghionoaiei
patrioți putrizi care veți veți mai putrezi ceva încă undeva prin
Labrador
și-o să ajungeți peninsulă
nu România

sugeți pixul
pe mai departe
acolo unde sunteți
unde a-nțarcat dracul ciocîrlia

*

sugeți pixul!
voi, cei pentru care Patria este doar o peltea întinsă la soare
pentru care
Patria este grețosător de dulce
de-ți vine să borăști
în toate poienile care-ți ies în cale

voi, mari bărbați ai țării, care m-ați pîrît la București
sugeveni cu glava groasă /

și cu fața
spre pământ întoarsă

mari oameni de stat
care v-ați dus cu jalba-n parlament
vorbă dulce, grai viclean,
caracter de ortoman

iată-mi vin în cale
se scobor la vale

*

sugeți pixul
voi mari artiști ai delațiunii
& felațiunii
care practicați etica doar pe sărite
și o cinstiți necinstind-o

voi care iubiți Patria doar în vederi
& în poze vechi, de epocă

la vederea României adevărate faceți necroze
leșinați
nu suportați s-o vedeți decît de departe
și nu vă mai amintiți nici cum arătau crengile cireșului amar
din fața casei
altoit cu tristețe

* încă o dată: sugeți pixul! *
măcăleandri lingușitori ai exilului
care v-ați dus în antarctica tocmai ca să iubiți
Patria ceva mai cu orgasm/ ceva
mai abitir de acolo

voi care nu mai aveți erecție în țara voastră și
trebuie să încercați și cu alte țări
întoarceți-vă să mai suferim împreună încă o dată să
sugem la țîța minunii

și atunci
vă vom deschide
baierile sufletului nostru
nu mai protestați de departe
căci nu se va găsi nimeni care să vă creadă zic vouă
muriți aici
și vă faceți oase
oase plîngînd
și putrezind
în moldova dintîi
nu vă mai zdrumicați prin strămoși & străinătățuri
leșinînd de dorul patriei
oricum
vă urmărește
o cameră de luat vederi
oricum vă așteaptă acasă

* vade retro!*

sugeți pixul bre
voi mari seniori ai corectitudinii
nababi ai coroziunii
m-ați văzut deja în închisoare
cu ochiul inimii

vade retro, satanelor
răfuiala mea cu voi nu s-a terminat
și n-o să înceteze nici după moarte

milițieni care ați învățat, de la Securitate,
cum să altoiți harapnicul pe greabăn
cum să modelați
gîrbaciul pe spinarea noastră
n-am să vă mai las
din mîna
n-am
să vă mai slăbesc din ochi
în cel mai bun caz ne vom pune pielea
în aceeași saramură
mi-e sete de sîngele vostru
și de trupurile prin care acela cură

POEZIA ȘI CODUL PENAL

* n-am să vă mai las deoparte!*

să vă faceți mendrele
dacă vreți să ne războim în Codul Penal
mie oricum îmi place să mă bat
cu toate articolele incriminante
să mă lupt
cu toate mormintele

veți vedea voi cu toții cum stau lucrurile cu pudoarea Patriei
la ce folosește ea și de ce
cum stă treaba cu ultrajul
și cu furoarea patriotardă a bravilor noștri
concetățeni care electrizează și ei țiparul pe unde pot
& cum pot
în țara hotdogilor în floare

recunosc
orice denunț

precum că am alergat gol cu Patria prin ponoare
m-am adăpat de la izvoarele ei super-erotice
am mai citit din când în când la mica publicitate cine naște
și cine moare
da dar toate astea s-au întâmplat aici

m-am plictisit împreună cu Patria mea
pentru că nu aveam altceva mai bun de făcut
și numai cu ea
m-am gândăcit cu ea
m-am giugiulit
m-am golănit
m-am bibilit
și m-am satsifăcut cu ea
cu ea
numai cu Patria mea

nu am rîvniț la alte Patrii
nu am jinduit la Patria aproapei

nu știu de ce mi s-a părut
doar așa, vag
că se îmbină de minune & aproape fenomenal
fetal
fenobarbital
poezia patria
și codul penal

CHECKING POINTS

personajele, scenele esențiale dilatate la maximum și, în același timp, restrânse la maxim, valoare universală, dar particularitate regională, culoare locală, nume de personaje. aer/parfum românesc, în esență, aer de vechi, dar privire futuristă, nouă, înainte, initio, deznodământ, intrigă, thriller, page turning, doză de mister, dragoste, ezoterism, suspans, romantic, pasiune, dramă/dramoletă, lamento, ușor morbid, scriitură fermecătoare, puțin kitsch, puțină peltea, ținută, fragment elitist, fragment popular, scrisă pentru totdeauna, rezistă chestia asta la proba timpului?

EUTHANASIA MAMEI EI DE VIAȚĂ!

Cei care m-au denunțat n-aveau nici o treabă cu literatura
erau doar niște fătălăi bătrâni care n-aveau nimic altceva decât
să își aștepte moartea
și nici o idee despre cum ar fi putut să o facă altfel

erau niște foci bătrâne pe o margine de recif
gata să aplaude euthanasia
euthanasia mamei ei de viață!

niște morse pline de osînza
unei vieți
trăite în exil
și de veninul adunat în fिका
ca un fel de negru destoinic sub unghii

niște ageamii
care își pot închipui că pot judeca ei literatura cu ocaua
cărînd-o cu obrocul
în bordeiul
proastei lor obișnuinți
de zi cu zi

ăștia au la fel de multă minte ca securiștii care cred
că se pricep și la artă
în timpul liber
au competențe
reprezintă un fel de cenzură morală a nației

puaaaaahhhhh!
idioti patentati care dau cu tifla esteticului

cei care m-au denuntat au crezut
ca indignarea lor ii transforma in obiecte de in arta
in critici literari
as vrea sa le strig
„de unde stiti voi ba strutilor
tot ce stiti?”

cine v-a invatat pa voi, ba, di-haniilor
arta cu pipeta?

dar nu merita
sa iti pierzi timpul
pentru atita lucru
cu oligofrenii
nu-i de glumit
mai
bine
ne intlnim
la un pahar de feteasca neagra
cit mai e
in viata noastra
noapte alba

*

noptile albe mai sunt doar atit cit traiesti
nu stim
daca pe lumea ailalta mai sunt
nopti albe

sau dacă nu cumva
toate nopțile sunt albe

față de nopțile albe
trebuie
să arăți
un oarecare respect
trebuie
să te bucuri
de toate nopțile albe
din lume
și din viața ta
cât mai poate fi ea numărată
trîntită la podea
cu un upercut de dreapta
unde va și rămîne
pînă ce va fluiera
arbitrul
și pînă ce totul
se va termina

E UȘOR SĂ FII PATRIOT DE DOI BANI

e ușor să fii patriot de doi bani în SUA
ori Canada
ia și Patria cu tine dacă pleci nu uita
ascunde-o undeva trucheaz-o sub graniță ca să poată trece
controlul de frontieră
să facă vama împreună cu tine
sluș
pitiță cu fața la podea
și Patria
oho e ușor să hămăi la luna altor ținuturi
să crezi despre tine
că ești stîlpul casei
cînd casa nici nu mai există s-a
dărîmat de mult
și numai tu ce mai ești casa părintească
ori ce a rămas din ea

afară cu voi din cetățenia română
unghiuri obtuze
dihori ai vicleșugului
vă ajungă imprecăția mea!

fățarnici ai tuturor prefăcătoriilor
și prefecători ai minciunii

voi sînteți tatăl diavolului
și nu România smereniei

ROMÂNIA SMERENIEI

România smereniei
sunt cei care au îndurat aici iernile muţeniei
ori cei care au fost alungaţi cu ochii în lacrimi
şi, aici, monica lovinescu îmi vine în minte acum -

afară cu voi vorbitori şleampeţi de limba română
afară cu voi iudelor
care nici nu vă mai amintiţi gustul Patriei
nu vă implor, nici măcar nu vă implor

voi care n-aţi mai pus de mult Patria pe limbă
să vedeţi cât de dulce-acrişoară mai e
şi cum înţepă papilele

România smereniei
e aceea pe care o găseşti îngenuncheată
în fiecare zi în biserici
şi mai ales duminica

România smereniei e în fiecare inimă de copil
în fiecare căsuţă de chirpici de la ţară
unde livada ţine loc de paradis
şi unde Maica Domnului
ca o iconă jupuită de pe os
apare în fiecare vis / indiferent de cât de sărăcăcios

apare în miezul fiecărui trunchi
de copac cu lemnul dulce & firoscos

ÎMI LAS FIRE DE PĂR ÎNTRE PERNE

Îmi las fire de păr între perne/ca niște semne secrete
pentru mine însumi ceva mai târziu
că voi muri
aide-memoire

pleșuv iubesc cu calviție
fire de păr albe deja la rădăcină/și ceva mai închise spre vîrf
ele arată viața șerpuitor
gradat
ce a fost
și ce-o să mai fie

firele mele de păr lăsate acolo
ca într-un ierbar al morții
la presat
dicteu automat al cadavrelor
o să primesc, cîndva, o notă pe el/ să sperăm
o notă de trecere

fire de păr din părul meu odată bogat
cîndva leonin
fir de păr care a trăit o dată cu mine istoria
a trăit nopțile de dragoste pînă la capăt
a băut
pînă cînd stele de cremene
i-au scăpărat ochii

fire de păr care au fost eu
care au scris poezie
care au visat capodopere
care au spus nu foarte încredințate „da” în fața
oficiului stării civile

fire paranoice
fire pline de sine
fire debordând de pasiune
fire tresăltând în focul orgasmului
cosmic
fire gata să cucerească lumea precum aliesandru machidon
fire supuse
fire rebele
fire umile

PENTRU TOȚI CEI PE CARE I-AM ÎNTÎLNIT [AM SCRIS]

*lui Radu Mihai Gheorghisor și,
deopotrivă, lui Laurențiu Olaru*

Pentru toți cei pe care i-am întâlnit am scris
acest poem. Pentru gările puturoase din Moldova
cele parcă pline de sulf
gata să explodeze
mirosind a răsărită din toate părțile neștiind
dacă am să vă mai văd vreodată
dar și pentru gările curate ca o floare de câmp
și mirosind a spic ingenuu
dar și pentru sălile de așteptare
mistic îndulcite la sudoare & obiele
și la nojițe
și la opinci
papornițe
bunde cărunte cu gust de supă de miel
dar călduroase în acele ierni în care gerul
vine în transmisiune directă din Siberia
prin falsa vamă Albița

pentru toți, oho, a trebuit
să scriu acest poem
pentru toți cei care beau uită și iartă
și mănâncă favoritele lor ciorbe de burtă la tata jean
sub iurtă
și mănâncă micii lor afumați copios și în excident la cocoșatu'
și se duc pe la restaurantele lor chinezești
în vremuri de sărbătoare
și sarează marea cu trupurile lor

pentru toți acei care dorm în gara mizil
la soare
și dorm în gara ciulnița
și dor și la lehliu
și dorm și în chiraftei
în gări moarte cu ponoare

și la leordeni
și merg fără țintă peste câmpuri
ca și cum ar căuta să își vadă sîngele
și aleargă fără țintă toată viața loră
în lipsa unei alte idei cu totul mai bune

pentru toți măcelarii
care desprind carnea de pe zgîrciuri
în timp ce nu mai pricep nimic din viața aceasta

care îi fac loc aerului cu satîrul
printre tendoane

pentru toți casapii care țin prăvălie la stradă
și
mai ales
pentru
laurențiu olaru
care agață carnea în cui
și-i cîntă un cîntec de leagăn

care agață carnea în cui ca pe un costum de haine nou-nouț
și apoi o tranșează
și deopotrivă
pentru
casapul arab
vecin cu mine

ce-i drept mai e o casă între noi
de fapt un teren viran
c-o magazie ruginită
el stă pe colț
împreună cu mățaniile lui pe care le rostogolește în mână
împreună cu soția lui româncă
doamna vali
să mor io doamna vali
brunetă care nu-mi înțelege deloc glumele
dimpotrivă
le privește cu indiferență
sau mai degrabă cu mefiență
dar asta se întâmplă foarte rar
când trece lumea
prin fața galantarului
plin cu cîrnați arăbești de miel
condimentați
de-ți sare căciula din cap
delicioși de ți se topesc în gură
cu tot cu boia
cu semințele de ardei
endorfine îngropate adînc în piele

zice
halal casap
și se bucură
și atunci cînd trece într-o zi de lucru
și prin galantare colindă cu șuier vîntul
zice iarăși
casap, halal!

dînd din mâini a lehamite
pentru toate acestea am scris
acest poem

AM MURIT PENTRU TOATE LUCRURILE PE CARE NU LE-AM ȘTIUT

Am murit pentru toate lucrurile pe care nu le-am știut
pentru tot ce-am ignorat
dintr-o încăpăținare existențială

Am murit dintr-o obsesie
Am murit pentru toate ființele pe care le-am iubit
cel puțin o dată în viață
măcar o dată în viață

Am murit pentru toate lucrurile pe care n-am știut
să le fac și
au ieșit prost
pentru toată dragostea pe care am ținut-o departe de mine
și care nu am dat-o tuturor celorlalți înapoi
am murit
pentru toți acești soldați
care cad în genunchi
în noroi

AM PUS O VRAJĂ PE TINE

Am pus o vrajă pe tine
să nu mai mori.

Să nu mai poți muri. să ai o insuficiență crasă,
cronică,
de a nu mai putea muri
niciodată. Să te rogi să mori – și să nu poți. Să te rogi să ieși
dintre cei vii
să te căznești
și să nu mai poți muri

să trăiești fără să te mai poți opri

Am pus o vrajă pe tine
Să nu mai poți muri de acum
Și nici din vechime. Și
nici
din viața ta
care se arată
morților noastre sublime.

Am pus o vrajă pe tine
ca și pe mine
să nu mai putem muri
decît împreună

viața noastră
nu ar mai putea fi
decît o moarte bună

(Viața bate cărțile)

Sînt viu, mult mai viu decît voi.
Sau cu mult mai mort. Nici nu mai știu bine.
oricum, viața mea
se manifestă
prin mai multe vieți
prin colți
fese
ochi de melc
mușchi. piei. burți.

Prin voi. prin viețile voastre. le irigă.
se zgîrie de viețile voastre, se tulbură și foșnește.

Sînt atît de viu că nu pot muri. că nici nu pot muri
nici atins de vreo molimă
oarecare
și nici măcar nu s-a inventat o zi
o zi în care să pot muri

Nici nu m-am gîndit vreodată c-o să fiu nemuritor
și nici nu m-am gîndit ce am să fac așa, nemuritor, toată viața
am prea mult timp în față/atît de mult/că viața mea seamănă
cu un șir de pești puși la uscat pe o ață
nesfîrșit

Viața mea devine după patruzeci și nu mai știu cîți de ani
din ce în ce mai nedeslușită. aproape ilizibilă
deși pare din ce în ce mai citeață/ este cu totul de necitit
mai ales spre dimineață

de aici, din birt.

Toată lumea, însă, o poate citi, în „livre de poche”. În bpt.

Devin, și eu, ilizibil, abrupt.

cu mare viteză și voluptate. Cu mare ardoare.

aproape cu abnegație. cu adorație,

al dumneavoastră

mihail gălățanu

*

cu mare ardoare /față de dumnezeul mut
al acestei
colecții
devin din ce în ce mai livresc.
încontinuu.
viața noastră bate cărțile. toate cărțile pe care le-am putea scrie.

Viața noastră e o carte cu șapte peceti/pe care doar Mielul va
mai putea să le rupă..Și cu file
pe care El abia așteaptă
să le întoarcă./noi suntem doar înger
și carne macră.
duhuri și carne macră.

despre moarte spre viață
dinspre moarte spre viața noastră
nebulia
aleargă
călare
pe-o mînătarcă.

acea carte pe care o scriem/acea carte pe care-o scriam deja
nici nu știm cum se va termina. n-am găsit/încă
un sfîrșit pentru ea. nici nu știm cum începe/nici cum se va
încheia/n-am găsit/încă/un sfîrșit/pentru ea
o rezolvare/care să împace/viața noastră
cu moartea. de-aia
și scriem/măi departe/măi tîrziu/o să ne mutăm și noi aici. n-o
să avem încotro/n-o să avem loc/decît într-o carte/care se va
destrăma/cu timpul/și nu știm, nu știm cum se va termina/n-am
găsit/încă/un sfîrșit
pentru ea

FIECARE POET S-A ÎNGROPAT ÎNTR-UN ZID

Fiecare poet s-a îngropat într-un zid
ca să uite de sine însuși
sau tocmai ca să se regăsească
pe sine niciodată
noi nu știm cu adevărat
și
mai ales
cine sîntem
din ce lume
venim
spre noi înșine

Fiecare poet a devenit în timp
o amprentă a zidului
sau un deget vîrît
între mai multe cărămizi.
A devenit o crăpătură. o crăpătură
eternă. stratul subțire de mucigai
și mortarul care s-a întărit
și ne-a prins degetele
acolo.
fiecare poet a devenit
ca într-o nouă geometrie
a lui euclid
o urmă.
Timidă.
doar o urmă
în zid

PĂ MELANCHOLIA AM CUNOSCUȚ-O DE TÎNĂRĂ

Pă Melancholia am cunoscut-o de tînărară. În
tren. Sau la cofetărie. Am invitat-o la o cafea
sau la o prăjitură. Dar
să știi
cu Melancholia nu poți face
și tu ce pot să facă toți ceilalți
oameni
cupluri

cu Melancholia
e așa, mai altfel.
E cum nu îți dai seama din prima.

Cînd ești cu Melancholia
nu se apropie ceilalți
nici unul
dă tine. și nici celelalte.
Nuuu, nțțț, nu se mai apropie lumea.

Uite-așa: Melancholia este numai pentru tine
numa' si numa' pentru tine.
E ego
-istă. Egoistă rău
Mademoiselle Tristesse
o mai strigă unii o alintă sau uite așa:
Melania-Melancholia,
ce femeie!:
lia-lia, Melancholia...

CUM AM PUTUT SĂ ÎNCAP EU ȘI CU MINE ÎN ACEEAȘI PIELE

cum am putut să trăiesc
(niciodată n-am să înțeleg)

ei bine, niciodată n-am să înțeleg
cum am încăput eu și cu mine sub aceeași piele
cum am încăput amîndoi
sau, mai degrabă, cum a avut loc celălalt
da, celălalt. schizofrenicul. lamentabilul.
celălalt, schizoidul turbat. care n-a purtat niciodată un nume
care a fost ostracizat în permanență. care a suferit s-a dat cu
capul de pereți s-a dat cu capul de ceasul morții
sale și a celorlalți, apropiați

cum am putut să trăiesc eu
în aceeași piele cu un barbar troglodit
cum am putut să mă rabd pe mine însumi
să mă suport pînă la capăt
fără să pun mîna pe cuțit

cum am putut să mă suport pe mine însumi cînd eu sînt de-a
dreptul
insuportabil
labil
psihic
fizic
și mai ales sentimental
și, cel mai grav, labil vital

viața nu stă în mine decît pentru o clipă
sînt un domiciliu
provizoriu
al vieții

sînt un labil extrem
emoțional.
și, cel mai grav, labil vital

*

Am rîs de moarte și tot nu înțeleg cum am putut să îmi permit
asta. Așa sînt eu în general, rînjesc la moarte, le-am răspuns.
ălor. celor care mă iscodeau. Mai ales că nici nu prea știam ce
să le spun. Asta ca să fiu sincer, sincer cu voi, pînă la capăt.
Rîd cu rîsul meu tîmp, de arierat temporal. Așa rîd eu, cînd îmi
dau lacrimile. Cînd nici nu mai am lacrimi. E un fel de a rîde
Cu ochii închiși. Ca un copil sub duș. Sau la mare, cînd îi dă
soarele în ochi. Rîd pînă și de dragostea mea, cu toată puterea.
Cît mă țin plămîinii. Cît mă ține inima. Cît mă ține pielea mea
întreagă
în ea. Am rîs de moarte cu toată viața mea.

O mie nouă sute șaiszeci și trei

și apoi sunt unii
care au ajuns prea săraci
cu mult prea săraci
ca să-și permită o ibovnică. Care nici nu îndrăznesc să viseze
la o mireasă. Scăpătații. Veneticii. Rătăcitorii.
Marii iubitori de idealuri
care, pînă la urmă,
s-au dovedit iluzii.
Cu aceștia, cu toți aceștia, vă întreb: ce facem?

Pînă la urmă, vin io,
vin tot io,
că altcineva n-are cine să vină.
Și mă fac mireasă. Ibovnică. Profesionistă.
Și mă-mbrac în rochie albă, daaa, albă-albă,
albă, știi cum?
cum e pielea nur-lie
și ușor pergamentoasă
a copiilor care au murit de tineri
sărăcuții
de mici
și mă duc la ei
care n-au parte
și nici n-au avut parte de vo mireasă
în viața lor. și, mai întîi,
îi sărut apăsător pe gură
ca să știe că sînt eu.
și rujul meu
se împrăștie
ca un praf
ca o țărîină de veci. Peste ei. peste lucruri.
peste lucruri. peste ei. peste anul
o mie nouă sute șaiszeci și trei.

DOMNUL SĂ NU NE UITE ȘI SĂ VINĂ LA NOI ÎN MORMINTE

Fie ca Domnul să ne iubească pe toți
și să ne lumineze de la el pe toți cu lumina sa
cea mare
cea blîndă
cea blondă
& fără de încetare.
și fără de-ntinare.

și plină de milostenie. maximaliști (mai întîi)
dar și minimaliști
deopotrivă. (fără încetare). pentru bieții
noștri
prieteni
care troznesc toată ziua case de marcat
o fac pe pompierii
sau pe scafandri
fără prea mare convingere
după cum identifică ei apa
sau focul

Domnul să ne ierte
pentru proastele noastre obiceiuri
pentru prostiile noastre din minte
și mai ales pentru prostiile noastre din inimă
și mai ales pentru proasta întrebuințare
pe care o dăm vieții noastre
pentru năravurile noastre și
pentru viciile noastre
deopotrivă
cele
fără de lecuire și fără' de-alinare

și pentru proasta îndreptare pe care o dăm
uneori copiilor noștri
din lăcomie
și mai ales din lipsă de smerenie
și mai ales din lipsă cu totul de candoare

pentru tot ce n-am putut să rostim
și pentru legămintele de care buzele noastre
n-au știut
sau n-au putut să se dezlege
deși am știut că nu le vom îndeplini niciodată

Fie ca Domnul să se milostivească
de beteșugurile noastre
și mai ales de glagoria noastră beteagă

Fie ca Domnul să ne lase
putința noastră întreagă

să ne binecuvînte femeia
de sub noi cu prunci
cît să umplem lumea cea largă

de șapte ori câte șapte
de nouă ori câte nouă

pentru acele oribile
blestamate
rău famate
care ne stau
pe limbă
cuvinte

dar
mai ales
pentru
toate
acele
de pe vremea lui Noe
pe care
ni le-a făcut
jurăminte

Domnul să nu ne uite
și să vină
și la noi
în morminte

editura vinea
bucurești, str. mitropolit antim ivireanul, nr. 45,
ap. 5, sector 5; cod poștal: 040111;
mobil: 0723349138
e-mail: edituravinea@yahoo.com;

tipar: tipoval / vinea, bucurești

apărut: noiembrie 2011